

Ο παροικιακός Τύπος τα τελευταία 50 χρόνια

Γράφει ο Γ. Χατζηβασίλης

ΜΕΡΟΣ 5

Πριν κάποιο διάστημα, ο Θήο Σκάλκος, μου είχε πει ότι θέλει να μου δείξει κάτι και πήγαμε σε ένα άδειο σπίτι, στην Greenbank Street του Μάρρικβιλ, απέναντι περίπου από τον γνωστό τοπικό ελληνικό φούρνο.

«Θα το φτιάξω ελληνικό σχολείο», μου είπε, αλλά επειδή τον είχα μάθει καλά δεν έπεσα ξερός. Το μυστικό του δούλευε με εκατό χιλιόμετρα την ώρα και πάντα είχε κάποιο σχέδιο στα σκαριά, γι' αυτό η μόνη μου αντίρρηση ήταν ο μικρός χώρος.

«Θα είναι μόνο για τις δύο πρώτες τάξεις μέχρι να χτίσουμε κανονικό σχολείο», μου είπε και εξήγησε πώς θα έφερνε τους καλύτερους δασκάλους, διευθυντές κλπ., αλλά το πράγμα έμεινε εκεί.

Νόμιζα, λοιπόν, ότι ο Θήο ήθελε ν' αποχωρήσει από τις εφημερίδες αφού πέτυχε το στόχο του για ν' ασχοληθεί με το σχολείο, όμως έκανα λάθος, γιατί βασικά ήθελε να αγοράσει το μερίδιο του Καλομοίρη. Οι δύο συνεταιρείοι είχαν αποδουθεί σε αγώνα ποιός θα βρει πρώτος τα χρήματα για να αγοράσει το μερίδιο του άλλου και το μέλλον για τον Θήο ήταν αβέβαιο, επειδή ο Καλομοίρης είχε εξασφαλίσει το δικό του μερίδιο από πάμπλουτο ομογενή, μ' εμάς να πληρώνουμε τα υπόλοιπα χρήματα. Αντίθετα, ο Θήο αντιμετώπιζε πρόβλημα επειδή ο τραπεζιτης του βρισκόταν σε διακοπές και δεν μπορούσε να δανειστεί τις \$250.000.

Όμως, άλλαι αι βουλαί ανθρώπων και άλλα ο Θεός κελεύει! Ο πάμπλουτος ομογενής πεθαίνει πριν προλάβει ο Καλομοίρης να εισπράξει τα χρήματα και το σχέδιό του καταρρέει δίνοντας τον απαιτούμενο χρόνο στον Θήο Σκάλκο να βρει τα χρήματα για να γίνει μοναδικός ιδιοκτήτης του «Πανελληνίου Κήρυκα» και τής «Νέας Πατρίδας» με διευθυντή τον Γιώργο Μεσσάρη.

Αργότερα, ο Δημήτρης Καλομοίρης θα πει ότι πούλησε το μερίδιό του στον Θήο Σκάλκο με τη σιγουριά ότι θ' αγόραζε φτηνά το συγκρότημα σε ένα χρόνο όταν θα χρεοκοπούσε ο Θήο. Αλλά λογάριάζε χωρίς τον ξενοδόχο, αφού δεν είχε υπολογίσει στον παράγοντα «Μεσσάρης». Πραγματικά, ο Γιώργος Μεσσάρης, σαν το δεξί χέρι του Θήο Σκάλκου έπαιζε ισορροποιητικό ρόλο στις εξάρσεις του και το συγκρότημα συνέχισε την ανοδική πορεία του, αλλά ούτε ο συνετός Γιώργος μπορούσε να προβλέψει και να ελέγξει τις εξελίξεις.

Να πούμε σ' αυτό το σημείο ότι ο Καλομοίρης και ο Σκάλκος είχαν εφαρμόσει τις ιδιωτικές συμβάσεις εργασίας πολύ πριν τις ανακαλύψει ο Τζον Χάου-

αρντ 40 χρόνια αργότερα με τα Work Choices, που κατέστρεψαν την πολιτική σταδιοδρομία του. Ετσι και στο συγκρότημα δημιουργήθηκε βαθιά δυσαρέσκεια όταν αποκαλύφθηκε πως κάποιοι έπαιρναν αδικαιολόγητα μεγαλύτερους μισθούς από κάποιους άλλους για την ίδια ή και λιγότερη εργασία. Ο Περούλιας και εγώ είχαμε ήδη συγκρουστεί με τον Καλομοίρη για το θέμα του μισθού, αλλά η δυσαρέσκεια συνεχίστηκε και όταν ανέλαβε ο Θήο Σκάλκος. Οι δημοσιογράφοι κατέφυγαν στο Διαιτητικό Δικαστήριο για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, ενώ οι τεχνικοί απεργήσαμε δύο ώρες για μια αύξηση που είχε δοθεί από το Διαιτητικό Δικαστήριο.

Όμως, κατακλυσμιαίες διαστάσεις πήρε ένας φοβερός καυγάς ανάμεσα στον Θήο Σκάλκο και τον Τάκη Καλδή, ο οποίος αποχώρησε και ο Θήο μου ζήτησε να τον αντικαταστήσω. Φυσικά, αρνήθηκα για δύο λόγους: Πρώτον η οικογένειά μου είχε πολύ φιλικές σχέσεις με τον Τάκη και την Χαρίκλεια Καλδή και δεύτερον πώς μπορούσα ν' αντικαταστήσω έναν από τους κορυφαίους δημοσιογράφους μας; Γι' αυτό ίσως ο Θήο δεν επέμενε, αλλά προκλήθηκε ένα σοβαρό πρόβλημα ανάμεσά μας: ο Γιάννης Οικονόμου, τον οποίο είχα γνωρίσει από τον Τάκη Καλδή και είχε δημιουργηθεί μια ζεστή οικογενειακή σχέση.

Θ' ανοίξω μια παρένθεση σ' αυτό το σημείο επειδή με την ευκαιρία αυτών των άρθρων, όπως θα προσέξατε, καταγράφω κάποιους ανθρώπους και γεγονότα που δεν θα ήθελα να ξεχαστούν. Στη ζωή μου έχω γνωρίσει πολλούς και πολύ ενδιαφέροντες ανθρώπους και ένας από αυτούς στην κορυφή

“Εφημερίδα δεν είναι ένα άσπρο χαρτί μουτζουρωμένο με μελάνι για να τυλίγουμε τα σκουπίδια. Είναι ζωντανό πράγμα που πρέπει να σε βόμαστε γιατί είναι δάσκαλος που σε διδάσκει, δημόσιος κήρυκας που σε ενημερώνει, επιθεωρητής που ελέγχει τα πάντα, διασκεδαστής για να σε ψυχαγωγεί, πιστός φίλος που σου κρατά παρέα και τέλειο συμπλήρωμα του καφέ”.

ασφαλώς είναι ο Γιάννης Οικονόμου και η σύζυγός του Αλίκη για διαφορετικούς λόγους.

Το 1972 ήταν μια ιστορική χρονιά για την Αυστραλία, επειδή για πρώτη φορά σε 23 χρόνια με Λίμπεραλ κυβέρνηση, οι Εργατικοί είχαν μεγάλες ελπίδες να κερδίσουν στις εθνικές εκλογές της 2ας Δεκεμβρίου. Τα δυο κόμματα εξουσίας δαπάνησαν πολλά χρήματα σε προεκλογικές διαφημίσεις στον “Κήρυκα” και την “Νέα Πατρίδα”, αλλά και ο Τάκης Καλδής είχε πολύ στενές σχέσεις με τους Εργατι-

κούς.

Στα πλαίσια της προεκλογικής εκστρατείας, ο Γκοφ Ουίτλαμ, επισκέφθηκε τις εγκαταστάσεις των εφημερίδων και αφού συνομίλησε με τους δύο εκδότες κατέβηκε στο τεχνικό τμήμα όπου ο Τάκης έκανε τις συστάσεις. Όταν έφθασε στη μηχανή μου και άκουσε ότι με λένε “Χατζηβασίλη”, γύρισε στους συνεργάτες του και ρώτησε αν ξέρουν το γιατί, που φυσικά δεν είχαν ιδέα.

“Κάποιος από τους προγόνους τού κ. Χατζηβασίλη βαπτίστηκε στον Ιορδάνη ποταμό και έγινε χατζής”,

τους εξήγησε.

Την ημέρα των εκλογών είχαμε οργανώσει με τη γυναίκα μου μια συγκέντρωση φίλων στο σπίτι μας για να παρακολουθήσουμε την καταμέτρηση των ψηφών. Όταν έγινε φανερό ότι κέρδισαν οι Εργατικοί, ο καλός φίλος, Γιάννης Οικονόμου, είχε τη φαινή ιδέα να βάψει αυγά και να πάμε στον Ουίτλαμ για να τσουγκρίσουμε την “ανάσταση” των Εργατικών! Αφού έβαψε τα αυγά, ο Γιάννης Οικονόμου, ο Τάκης Καλδής και άλλοι από την παρέα πήγαν να συγχαρούν τον Ουίτλαμ στο σπίτι του, αλλά όταν τσουγκρίσαν τα αυγά ήταν μελάτα και φαντάζεστε τις συνέπειες στα χέρια του νεοεκλεγέντος πρωθυπουργού!

Στη φωτογραφία ο Γιώργος Μεσσάρης